

Таня Щевнер

Алеа Аквариус

ЦВЕТОВЕТЕ НА МОРЕТО



Книги от голямата сага за морското момиче:

Алеа Аквариус. Повикът на водата
Алеа Аквариус. Цветовете на морето
Алеа Аквариус. Тайната на океаните

Следва продължение!

ТАНЯ ЩЕВНЕР

*Алеа
Аквариус
Цветовете на
морето*

Таня Шевнер не се влюбва в книгите от пръв поглед. Учителката ѝ в началното училище предрича, че Таня навярно никога няма да се научи да чете и пише правилно. Момичето открива страстта си към писането късно – едва на десет години. От този момент нататък обаче историите потичат като река. Родена през 1974 година, Таня Шевнер следва литературознание и години наред работи като преводачка и редакторка. После се посвещава изцяло на писането. Сериите от книги за деца „Алеа Аквариус“ и „Лиλιане Зузевинг“, както и трилогията „Хумелби“, имат голям успех в Германия и в много други страни.

Превела от немски:

Ваня Пенева

ИК „ЕМАС“

На Крис и Соня

Tanya Stewner

ALEA AQUARIUS

Die Farben des Meeres

© 2016 Verlag Friedrich Oetinger GmbH

Таня Шевнер

АЛЕА АКВАРИУС

Цветовете на морето

Превела от немски: *Ваня Пенева*

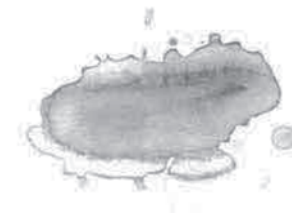
Оформление на корицата и винетки: *Златина Гочева*

Илюстрация на корицата: *Клаудия Карлс*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Съдържание



Море в цветовете на гъгата 9

Подводен свят 21

Пазачи 34

Последната морска русалка 44

Най-доброто лято 57

Рок банда 66

Черно 74

Лазурносиньо 84

Източен вятър 94

Магично 106

Единбург 118

Трикракият щурман 130

Пиратско сърце 141

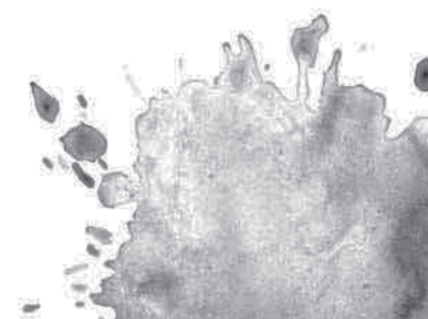
Истината излиза наяве	151
Приказен момент	166
Крадци	175
Звездно небе	183
На север	198
Шотландските планини	210
Водни духове	226
Завана Раванга	238
Красиво	255
Лох Нес	271
На дъното на езерото	278
Елварион	292
Послание от миналото	308
Напред с вятъра	327

Заплува обратно. Сърцето ѝ биеше силно. В никакъв случай не биваше да я забележат, ала нямаше къде да се скрие в открито море!

Много скоро един от водолазите обърна глава, видя я и се стресна. Веднага махна на другаря си, посочи я и двамата заплуваха бързо към нея.

Уплашено пое дъх. Парализираща болка прониза дробовете ѝ. Трябваше веднага да се махне оттук! Раздвижи крака и установи, че са изтръпнали. Едва ги усещаше. Не би могла да се спаси с плуване. Обзе я паника. Водолазите се приближаваха.

В следващия момент зад нея се появи някой. Бе дошъл да я пази.





Море в цветовете на дъгата

Алеа се взираше в бурната, вълнуваща се дъга, разпростряла се пред нея чак до хоризонта. Виждаше ярко светещо чудо, изпълнено с преливащи се цветове и форми. Всички те желяеха да ѝ разкажат за приключения, бури и тайни. Водата съхраняваше всичко: стотици хиляди истории и чувства се криеха във всяко цветно петно, във всяка форма. За повечето хора обаче това беше просто сивосиният Ламанш. Единствена Алеа виждаше цветовете на морето. Тя беше морско момиче.

Или поне така предполагаше. Случилото се през последните седмици еднозначно сочеше в тази посока. Тя беше различна. Тя беше магична.

Тя беше... мечтателка! Прехапа долната си устна. Твърде дълго се беше взирала в пъстро искрящото море и бе оставила другите членове на бандата Алфа Кру да се оправят сами. На платноход като „Круцис“ всеки ден имаше достатъчно работа. Алеа се огледа за приятелите си.

Тес Таурус се намираше на носа и тъкмо простираше пране на въжето. Имаше прическа раста и по лицето ѝ падаха дълги плитки. Слънцето позлатяваше тъмната ѝ кожа. Тананикаше някаква песничка с несравнимия си небрежно грезгав глас.

Бениамин Либра се намираше в палубната кабина и управляваше кораба. Беше най-големият и знаеше най-много за мореплаването. Затова бе скипер на кораба и всички се подчиняваха на командите му. В момента седеше на старото столче и въртеше кормилото със стъпало. Вадеше картофи за обяда, между зъбите му блестеше нож.

Алеа се огледа за Самуел Драко, малкия брат на Бен. Само след миг той скочи върху дървената палуба. Сами се бе изкатерил по мачтата, за да оправи заплетено въже, и сега се приземи леко точно пред Алеа.

– Ахой! – провикна се засмян и разкри огромната гупка в устата си.

– Ахой! – отговори Алеа.

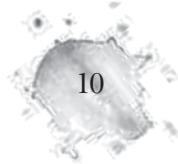
– Ще опечеш ли сладки? – попита Сами. – Вече им забравих вкуса.

Тя се засмя.

– Нали вчера пекох! Къде са?

Сами се ухили още по-широко.

– Тук, вътре – измърка блажено той и се потуна по корема. – Нужно ми е подкрепление, иначе нищо



няма да излезе от моя проект „Дебелан“. Длъжна си да ми помогнеш!

– Проект „Дебелан“? – Тес явно бе чула разговора им. – Толкова си слабичък, че надали ще постигнеш нещо – изкоментира тя с обичайната си рязкост.

Сами се засмя и пригладу червената си коса назад. Очите му святкаха дяволито.

– Казвал ли съм ти вече, че съм тотално влюбен в теб? – обърна се той към Тес.

Тя го замери с щипка за пране и промърмори нещо неособено прилично на френски. Говореше отлично немски, но ругаеше само на родния си език.

– И в теб съм влюбен, Снежанке! – провикна се Сами и намигна на Алеа.

Тя се усмихна. Сами много обичаше да я нарича „Снежанка“, заради дългата тъмна коса и бледото лице. Беше си оставила косата много дълга, за да крие под нея грозните подутини зад ушите. А кожата ѝ беше бледа, защото не понасяше слънце. Навярно цветът се дължеше и на зеленикавосребристия блясък, който кожата ѝ добиваше при цялостно потапяне в морската вода. Тогава Алеа се преобразяваше и...

– Добре, веднага започвам да пека нови сладки – заяви тя и понечи да слезе в кухнята.

В този момент Бен извика от палубната кабина:

– Излезе вятър. Вдигаме платната!

Момчето остави картофите и се изправи.



– Супер! – викна Сами и запляска въодушевено.

Тес остави прането.

– Тъй вярно, капитане!

– Предното платно! – изкомандва Бен и започна да им дава знаци през стъклото.

Междувременно Алеа се бе научила да разбира командите и знаците на Бен и сега моментално се залови за работа заедно с Тес и Сами. Бяха опитен екип, работеха като същински часовников механизъм.

Бен се присъедини към тях и с общи сили задърпаха въжето, докато предното платно на „Круцис“ се издигна високо над главите им. Веднага след него вдигнаха и главното платно. Алеа проследи с усмивка как то се изду величествено под напора на вятъра. Прекрасно беше да е член на Алфа Кру. Прекрасно беше да е на борда. Обичаше морето. Обичаше свободата си. Плаваха в открито море, на собствен кораб, никої нямаше право да им нарежда какво да правят.

– Прочете ли нещо в цветовете на морето?

Гласът на Бен я изтръгна от мислите ѝ.

– Не съм съвсем сигурна.

Алеа въздъхна. Преди две седмици падна в морето по време на буря. Щом се озова под водата, ѝ пораснаха хриле и плавателни ципи и започна да вижда цветния спектакъл, който се разиграваше във водата. Бързо осъзна, че цветовете и формите не просто са красиви, а в тях се крият истории, чувства... и

информация. За съжаление все още не умееше да различа отделни сведения от сложния цветен килим на морето.

– Ей там, отзад, видях тюркоазен... възел – започна да обяснява тя. – Според мен такива възли възникват, когато кораб минава точно по следата на друг кораб.

Отново въздъхна. Май не бе постигнала особен успех.

– Добре се справяш – похвали я Бен и зарови пръсти в рошавата си рокерска прическа.

Алеа направи опит да се усмихне.

– О, не. Нужно е да се упражнявам усърдно. – Вдигна рамене. – Отивам да опека сладки. Сами държи да надебелее, а приятелите трябва да се подкрепят взаимно в мечтите си, нали?

Бен се засмя и се върна в палубната кабина. Алеа отвори вратата към каютите и се спусна по стълбата в салона. В трюма на „Круцис“ беше истински уютно. Имаше кухненска ниша, кът за сядане със стар лаптоп и два големи дивана. На единия имаше завивка и възглавница – там спеше Ленокс Скорпио, петият член на Алфа Кру.

Ленокс седеше на дивана и кърпеше скъсано въже.

– Здравей – посрещна я с усмивка той.

– Здравсти – кимна Алеа и говори шкафа в кухненската ниша. Извади купа, пакет брашно и захар.

– Ако вятърът е все така слаб, ще стигнем в Шотландия чак след седмица – каза Ленокс.

– Преди малко излезе югоизточен вятър – уведоми го Алеа. – Вдигнахме платната.

Погледна крадешком към него. Ленокс изправи гръб. Тъмната коса падаше по лицето му. Лазурносините очи изучаваха лицето на Алеа.

– Аха – промърмори той и погледна през люка. – Дано в Лох Нес намерим отговорите, които търсим – продължи приглушено и посегна към прозрачното кълбо.

Преди седмица намериха това кълбо в корема на кит. Скрилото в кълбото послание стана причина Алфа Кру веднага да поеме курс към Шотландия. За съжаление не напредваха достатъчно бързо, защото цареше безветрие.

Думите в стъклото представляваха магично послание от друг свят:

*Вие, които можете да прочетете написаното,
идете в Лох Нес.*

Само Алеа и Ленокс можаха да прочетат посланието. За Тес, Бен и Сами то остана невидимо.

– Навярно ще открием каква си – добави след известно мълчание Ленокс. – Или... какви сме ние.

– Хм – промърмори Алеа и извади яйца от хладилника.

В този момент влезе Тес, изгледа ги учудено и попита нещо неразбрано. Веднага се сети, че е говорила на френски, и побърза да се поправи.

– Какво правите? – Премести поглед от Ленокс към Алеа и продължи с въпросите: – Преча ли?

– Не! – отговори възбудено Алеа.

Ленокс издиша шумно, остави стъкленото кълбо и се зае отново с въжетото.

– Смятам да се обадя на родителите – уведоми ги важно Тес и изчезна в каютата на момичетата.

Алеа омеси тестото за сладки, оформи котвички и ги нареди върху тавата за печене. Мълчанието между нея и Ленокс беше неприятно, изпълнено с въпроси, но тя продължи да действа невъзмутимо. Сложи тавата във фурната, нагласи температурата, затвори и си изми ръцете.

– Алеа... – Ленокс внезапно застана до нея. – Какво става?

– Какво да става? Няма нищо, аз...

– От няколко дни се държиш странно. Почти не разговаряш с мен.

Той се опита да улови погледа ѝ, но Алеа се взираше упорито в ръцете си, докато с трескави движения нахлузваше ръкавиците върху люспестите издутини.

– Сърдиш ли ми се? – попита Ленокс.

– Не. – Близостта му ускори ритъма на сърцето ѝ. – Нищо няма.

Ленокс се поколеба, но все пак заговори:

– Мислех, че сме... приятели. Но очевидно съм се излъгал.

– Аз... – Алеа не можа да прогължи.

Ленокс чакаше, ала мълчанието се проточи. Той се врътна и излезе от салона.

Алеа остана на място. Сърцето ѝ биеше силно. Чак я заболя.

Отиде до вратата на момичешката каюта и се вслуша. Цареше тишина. Май Тес бе приключила с телефонния разговор. Алеа влезе в малкото помещение и затвори вратата зад гърба си. Тес лежеше на горната койка и недоволно опипваше телефона си.

– Какво ти е? – поинтересува се Алеа.

Тес вдигна рамене.

– Нещо с родителите ти ли?

– Да. – Тес стисна устни. – Разказах на мама, че тази сутрин с татко сме закусили в любимото ни кафене, и тя много се изненада. „Любимото ви кафене? Мислех, че е затворено през цялото лято. Нали миналия път ми каза...“ Ама че гадост! – Тес поклати глава, разтърка очи и промърмори нещо на френски. След малко прогължи: – Успях някак да се оправдая. Но тази... как се казваше... мрежа от лъжи започва да се разраства и скоро ще се изгубя в нея.

Родителите на Тес смятаха да се разведат и не си говореха. Тес лъжеше майка си, че живее при баща

си, а на татко си разправяше, че е при майка си. В действителност плаваше по моретата с кораб! Също като Алеа Тес обичаше живота си на „Круцис“, обичаше свободата и не желаше да разкрива тайната си. Само гето ѝ ставаше все по-трудно да лъже.

– Лоша работа – пошепна Алеа и се постара да се съсредоточи върху проблема на Тес. Нищо, че бе влязла в каютата с намерението да говори за Ленокс. – Идва ти твърде много, нали?

– Може и така да се каже. – Тес изкриви уста. – Ужасно ми е неприятно да лъжа родителите си. Разбираш ли, и двамата са добри с мен.

Алеа много искаше да помогне на Тес. Двете бяха станали добри приятелки, и то не само защото бяха единствените момичета на борда и деляха една каюта.

Тес наклони глава.

– Какво става с теб? Изглеждаш ми напрегната.

Алеа сведе глава. Сърцето ѝ прогължаваше да бие болезнено силно.

– Заради Ленокс е.

Тес въздъхна.

– Какво ви стана и на двамата? – попита и седна в леглото. – Когато той гоиде на борда, ти постоянно беше близо до него. Даже ми заяви, че някак си се чувстваш свързана с него, все едно двамата си принадлежите, макар преди да не си го познавала. Точно така ми каза!

– Права си. И това чувство не се е променило. Както изглежда, Ленокс и аз сме... различни.

– Да, обаче Ленокс не вижда цветовете в морето. И влиза във водата, без да му пораснат хриле и плавателни ципи – възрази Тес.

– Права си – кимна Алеа.

Вярно, Ленокс успя да прочете посланието в кълбото, но му липсваха другите умения, които правеха Алеа магична. Той обаче притежаваше една не по-малко магична способност, за която Тес, Бен и Сами дори не подозираха.

Тес я гледаше втренчено.

– Влюбена ли си в Ленокс?

– Не! – Алеа сведе глава и добави шепнешком: – Не искам да съм влюбена в него.

Тес издаде неразгадаем звук и Алеа вдигна очи.

– Значи, си влюбена в него – установи приятелката ѝ.

– Аз... – заекна Алеа и безуспешно се помъчи да придобие твърдост на гласа си. – Свързва ни нашият произход. Моята родна майка е казала на Мариане, че в никакъв случай не бива да влизам в досег със студена вода, защото има риск много сериозно да ми навреди. В действителност обаче аз нямам проблеми с водата. Казаното от майка ми се отнася по-скоро за Ленокс. Странно, нали? – Подръпна си ръкавите на ризата и продължи възбудено: – Ленокс и аз сме свърза-

ни по някакъв начин, това е! В близост до него се чувствам истинска.

Алеа погледна безпомощно приятелката си, ала физиономията на Тес си остана неразгадаема.

– Смятам, че не съм влюбена в него – заключи несигурно момичето. – Всичко е заради странната ни свързаност.

Тес все така мълчеше.

– Ленокс също не е влюбен в мен – продължи бързо Алеа. – Той следва инстинкта си. Нещо в него му нарежда да ме закриля, чувства се длъжен да се грижи за мен. Затова гледа да е винаги наблизо. Но никога не ми е казвал, че ме... харесва. – Мъчително си пое дъх. – Не искам да съм му в тежест. Не искам да се чувства задължен към мен. Да, той често търси близостта ми, но според мен го прави само защото... защото трябва. Защото е програмиран да ме защитава, да се намесва винаги когато става дума за мен.

Тес се взираше в празното пространство.

Алеа събра цялата си смелост.

– Вярваш ли, че е възможно той да е... влюбен в мен?

Тес потъна в мислите си. След дълго време погледна Алеа в очите.

– Не – отговори твърдо. – Нямам впечатление, че Ленокс е влюбен в теб.

Алеа усети как сърцето ѝ се сгърчи от болка.

– И аз мисля така: той се интересува от теб само защото имате нещо общо – добави Тес.

– Именно. Не става въпрос за нищо повече – промълви загадено Алеа. Думите ѝ прозвучаха като въпрос и тя разтърси глава. – Не. Наистина няма нищо повече – повтори с цялата убеденост, на която бе способна.

Тес стана от леглото и след кратък миг на нерешителност презърна Алеа. Не обичаше твърде да се гушка, ала презръдката продължи дълго. Отпуснала глава на рамото ѝ, Алеа се постара да не заплаче. Отдавна подозираше, че Ленокс вижда в нея само добра приятелка и съюзница. Тя ще му помогне да намери корените си – нищо повече.

Когато двете момичета се отделиха едно от друго, Алеа изтри една сълза от ъгълчето на окото си и прокле болезненото биене на сърцето си.

Подводен свят

От известно време Алеа стоеше на носа на „Круцис“ и се взираше във водата. Този път обаче не се опитваше да разчита посланията от морските цветове. В момента беше заета със себе си.

Тес седеше на известно разстояние от нея на някакъв сандък и шиеше, по-точно замрежваше дупка в тениска на Сами. От време на време вдигаше глава и поглеждаше към приятелката си.

Ленокс се беше настанил в ъгъла за хранене и изпълняваше тъжни песни на китарата си. Звуците се носеха към Алеа и тя бе готова да се разплаче.

– Какво е това идиотско настроение? – осведоми се Сами, появил се внезапно до Алеа. – Да не сте се скарали?

– Не – отговори момичето. – Всъщност не.

Сами налага пряко опечена сладка.

– Не позволявам такива работи! – примлясна той. – В устава на бандата е записано, че никой няма право да изпада в лошо настроение за дълго време.